

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΟΥΛΑΣ

ὕλοημένο γιὰ τὸν κόσμον τὸ βουνίσο
τὸ πεισματάρικο κι' ἀνάποδο μουλάρι.
Τὸ δρόμο, στὴν κακοτοπιά, θὰ βρῆ τὸν ἴσο.
Μὴν τὸ κεντᾶς· μὴν τὸ βαρεῖς. Μόνο θὰ πάρη
τὶς σάρεις καὶ τὰ κράκουρα. Κάθε στρατὶ
τὸ πόδι του, ἀκαλλίγωτο, γερὰ πατεῖ.

Μιὰ ντούφα πουρναρόφυλλα κορφολογάει
διαβατικὸ τὴν πείνα του νὰ ξεγελάση.
Καὶ σὲ μιὰ λούμπα πρασινόνερα βουτάει
τὰ δυὸ μουσούδια, νὰ δροσίση ἀπὸ τὴ βράση.
Δὲ σοῦ ζητάει παρὰ μιὰ στάλα λευτεριά,
Δὲ θέλει χαλινάρι κι' οὔτε λαιμαριά.

Καὶ πάει τ' ἄλέσματα στὸ μύλο μοναχό του
ξένοιαστος τ' ἀκλουθᾶς, κι' ἀκοῦς ν' ἀντιλαλή
τὸ χαλκοκούδουνο στὸ λαιμοτράχηλό του
σὰ μπιρμπιλόλαλο ἀνοιξιάτικο πουλί.
Στρέφει, τηράει καμιὰ βολὰ καὶ κατὰ σένα
σὰ νὰ σοῦ κρένει μὲ τὰ μάτια, μπιστεμένα.

Μὴν τὴν κεντᾶς τὴ μούλα σου, μὴν τὴ βαρῆς
 Ἄσ' τὴν νὰ πάρῃ ἀνασασμὸ σὲ κάποιο σιάδι.
 Μὲ τὴν παλάμη κάνε τῆς ὄντας μορῆς
 ἀνάλαφρο στὴν τραχηλιά τῆς κάνα χάδι
 καὶ θὰ σὲ πάῃ καλύτερα στὴ ράχη πέρα
 καὶ πάλι ὄθε ζητᾶς νὰ πᾶς τὴν ἄλλη μέρα.

Κι' ὄντας θὲ νάρθη κι' ὁ καιρὸς νὰ βγῆς γαμπρός,
 στρωσιδωμένη μὲ τὰ κόκκινα κιλίμια
 θὰ σὲ περνᾷ καμαρωτὴ στὰ μάτια μπρὸς
 τῶν κοριτσιῶν ἀπ' τοῦ χωριοῦ τὰ καλντερίμια.
 Θ' ἀνοιγοκλοῦν αὐλόπορτες καὶ τζαμωτὰ
 —Γειὰ καὶ χαρὰ στὸν καβαλλάρη ποῦ βασιτᾶ.

Κάποιαν ἡμέρα: λιόκαμα γιὰ ἀνεμοζάλη:
 Εἶφνω θὰ νιώσῃ τὰ φορτιά τῆς πλιὸ βαρειά.
 Κοντολυγᾶει χτυπάει στὸ χῶμα τὸ κεφάλι
 καὶ θὰ σ' ἀφήκῃ μοναχὸ μεσοποριά.
 Χαροπαλαίβοντας, γυρνᾶει τ' ὄγρό τῆς μάτι,
 λέν, καὶ τηράει, στερνὴ φορὰ, τὸν ἀγωγιάτη!

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

